

om dette lange Aar, da hun i sin Forladthed havde fundet sig selv igen ... intet om den dybe Skamfølelse, hvormed hun nu betragtede hele sit forgangne Liv og ikke mindst netop de Øjeblikke deri, hvorom Emanuel maaske bevarede de bedste Minder.

Ja, det stod urokkeligt fast nu. De maatte skilles. Hun vilde ikke se ham mere. Hun vilde ikke nu lokkes ud paa nye Eventyr. Den dyrekøbte Fred, hun havde naaet, skulde ikke atter letsindigt sættes paa Spil. Ungdommens forfængelige Drømme havde hun skrinlagt. Hun havde lært, at Lykken her i Livet bestod i at have sin Rod i egen Jordbund og vokse i Lyset af den hjemlige Himmel — hvor lav og trang og solforladt denne end var. Aldrig — end ikke i Ensomheden derude ved Havet, skilt fra Mand og Børn — havde hun følt en saa knugende Hjemløshed som den, der havde forvirret hendes Sind i Vejlby Præstegaard!

Ogsaa for Emanuel var det bedst, at alt nu blev uigenkaldeligt forbi imellem dem. Naar hun skrev det til ham, saa aabent, saa afgørende, at ingen Misforstaaelse længer var mulig, vilde maaske ogsaa han endelig bringes til Fornuft, komme til Klarhed over sig selv og gifte sig med Frk. Tønnesen. Hun ønskede af et oprigtigt Hjerte, at dette sidste vilde ske. Saa fik Børnene igen et eget Hjem, hvortil de nu maatte trænge. Og hvad hende selv angik ... nu ja, saa vilde hun nok efterhaanden falde helt til Ro, finde sin lille Lykke ved at tænke paa dem alle tre, sin Tryghed ved hver Dag at betro dem til Guds Varetægt.